

Aki a tuaregekhez elvitte Jézust

Boldoggá avatják Charles de Foucauld-t

"Uram Jézus, aki azt mondtad: »senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért«, teljes szívemből vágyom életemet adni érted. Nagyon buzgón kérem ezt tőled, de azért ne az én, hanem a te akarod teljesedjék. Felajánlom neked az életemet: éljek vagy haljak, ahogyan legjobban tetszik neked: benned, általad és érted!" - önmagának ez a felajánlása, amelyet Isten szolgája, Charles de Foucauld tett, egy hitben, reményben és az Isten és a felebarát iránti szeretetben megélt életté lett, amely rendkívül hasonlóná teszi őt az Úr Jézushoz. Halála után szentségének híre elterjedt világszerte. Sok férfi és nő kezdte követni példáját és tanítását, különböző kongregációkat és jámbor társaságokat létesítve. 2005. november 13-án ők és Foucauld atya valamennyi tisztelője hálát ad majd az Úrnak azért, mert megengedte boldoggá avatását, amelyre Rómában, a Szent Péter-bazilikában kerül sor.

Charles 1858-ban Strasbourgan született egy mélyen keresztény családban. Serdülőkorában a vallási szkepticizmus és a pozitivizmus hatására elveszti a hitét. Elmerül a világi élet élvezeteiben, ezek azonban nem elégítik ki. 20 éves korában katonatiszt, és Algériába küldik.

Három évvel később elhagyja a katonaságot, és élete veszélyeztetésével tudományos kutatómunkát kezdeményez Marokkóban. A muzulmán hittal való találkozása, az igazság bensőséges keresése, unokanővére tapintatos jósága és barátsága és Henri Huvelin apát úr segítségével újra felfedeztetni vele a keresztény hitet 1886 októberében. Megtérése teljes és végleges.

1888 végén, szentföldi zarándoklata alkalmával megrendíti a megtestesülés teljes valóságának megértése. Ettől kezdve Charles szüntelenül keresi, hogy szeretetből Jézusnak, az egyetlen példaképnek nyomában járjon. 1890-ben belép a trappistákhoz. Hét évig marad náluk. Törekvése Isten akaratának teljesítésére és a vágy egy olyan szegény életre, amelyet Názáret utcáit róva megismert, a trappisták elhagyására készíti. Majd négy évet tölt Názáretben, a klarisszák kolostorának közelében. A visszavonultságnak, az eucharisztia hosszantartó, szerelmes szemlélésével végzett imának és az Írások kitartó átélésének az ideje volt ez. Lassanként megérlelődik benne az elhatározás, hogy a papi hivatást válassza azért, hogy ott is jelenvalóvá tegye Jézust az Oltáriszentségben, ahol még soha nem volt jelen. 1901-ben, Viviers-ben (Franciaország) pappá szentelik, és a Szaharában fekvő Béni-Abbes-be megy. Az algériai egyházba Mgr. Guerin, a Szahara apostoli prefektusa fogadja be, és mély barátság szövődik kettőjük között a misszió szolgálatában.

1903-ban Charles testvér a Szahara legdélibb részén fekvő hegyvidékre, Hoggár-ba megy, amelyet a tuaregek, tisztán muzulmán nomádok lakják. Életének ebben az új szakaszában egyedül az Istenbe vetett reménysége segítette, hogy le tudja küzdeni a pusztaság magányában folytatott élet nehézségeit az eleinte gyanakvó muzulmán népesség közepette. Ezentúl életének nagy része a sivatagot bejáró nomád élete lesz - vándorlásai lehetővé teszik számára, hogy kapcsolatba lépjen az ország lakosaival. Mert nem azért ment a pusztába, hogy a magányt keresse, hanem azért, hogy mint egészen kicsi és megközelíthető, eljusson azokhoz, akikhez senki más nem menne. Assekrem hegyes fennsíkján 1911-ben egy remeteséget állít fel. Megkísérli, hogy az élet viszontagságai és nyomorúságai között - mindig a názáreti Jézus élete fényében - egyszerűen a tuaregek barátja és testvére legyen.

A trappistáknál töltött idő óta nem szűnt meg ápolni azt a gondolatot, hogy testvérei legyenek, akik követnék Jézust názáreti rejtett életében ("Jézus férfi és női kistestvérei"). A feladat végtelen nagyságát felmérve szorgalmazza a laikusok részvételének fontosságát az evangelizációban.

Amikor 1914-ben kitör a háború Franciaország és Németország között - nem kis szívfájdalommal, mert hazafisága Franciaországba való visszatérésre buzdítaná -, elhatározza, hogy Tamanrasset-ben marad, véglegesen azokhoz kötve a sorsát, akik befogadták. Ezalatt a muzulmán szenuziták társaságának növekvő befolyására a Hoggár-ban megszorodnak a szórványos támadások. 1916. december 1-jén este a tuaregek meglepetésszerűen elfogják Charles testvért. A remeteség fosztogatása közben az őrzésével megbízott fiatal fiú fejvesztettségében véletlenül megöli őt. Így beteljesedett egyik legkitartóbb vágya: hogy kövesse Jézust a végsőkig, kiontott vérét adva szeretete jeléül.

Részletek a Szenttéavatási Kongregáció Határozatából